

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1890.

40de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff, holdt ved Konferencen i Saltsofaden den 6te Oktober 1890.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til den Erklæring, som er bleven udstedt, at jeg ikke har handlet uden først at have søgt Herren i alvorlig Bøn. Inden ret længe, vil jeg, ligesom andre Mænd af min Alder, forlade denne Tilværelse og gaa ind i Aanderne's Verden. Jeg forventer at møde min himmelske Fader — alle Menneskers Aanders Fader; jeg forventer at møde Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor og de hedengangne Apostle, og hellere vilde jeg foretrække at blive stadt, end at gjøre Noget, som var modstridende Guds Vilje. Jeg er ikke ubekjendt med de eksisterende Følelser, som dette Stridt har foraarsaget, men jeg veed, at jeg har gjort min Pligt, og denne Nation vil bære Ansvaret for hvad er udført, med Hensyn til dette Princip.

Herren har fordret mange Ting af de Hellige, som ikke er blevet efterkommet; mange Ting, som Omstændigheder ikke have tilladt at gennemføre. Herren befalede os at bygge et Tempel i Jackson County; formedelt Forsølgelse

vare vi forhindrede i at udføre dette. Han befalede os at bygge et Tempel i Far West, hvilket vi heller ikke kunde udføre, ja, Herren har forlangt mange andre Ting af os; men vi have ikke kunnet efterkomme hans Fordringer begrundet paa vore Omgivelser. Dette Folk er i Herrens Haand; dette Værk er i hans Haand, og han vil drage Omsjorg for det.

Vi leve i en Tid, da mere Dagn fortæller om „Mormonismen“ end nogen sinde. Jeg tænker ofte paa Lorenzo Dow's Udtalelser med Hensyn til Udvælgelse. Han sagde: „Du kan og du kan ikke;“ „du vil og du vil ikke;“ „du skal og du skal ikke;“ „du bliver fordømt om du gjør, og fordømt om du ikke gjør“. Dette er omtrent den Stilling, som de Sidste-Dages Hellige indtage. Om vi havde til Hensigt at behage Verden, og dette var Maalet vi havde for Dje, kunde vi ligesaa gjerne give tabt strafs; vi kunde have givet op i Begyndelsen, men Herren har befalet os at arbejde i Vingarden. Naar denne Nation udgiver Love, hvilket den

har gjort, imod dette Princip, da er det ikke fornuftigt for os at stride mod 65 Millioner Menneskers Vilje. Det vilde ikke være Visdom for os at fremdeles praktisere dette Princip modstridende Landets Love, og lide Følgerne deraf. Vi overlade Resultatet i Herrens Haand; han vil styre og lede det Hele. Kristi Kirke er her; Guds Zion er her, hvilket ikke er mere eller mindre end en Opfyldelse af Guds Aabenbaringer der findes nedskrevne i denne Bog (Bibelen), hvilke hellige Skrifter den hele kristne Verden paaberaaber sig at tro. Profetier, optegnede i denne hellige Bog, kunde aldrig have blevet opfyldte, om ikke en Profet var bleven oprejst i de sidste Dage. Johannes Aabenbaring kunde aldrig have bleven opfyldt, om ikke en Engel fra Himmelen havde gjenbragt det evige Evangelium, der skulde forkyndes „dem, som bo paa Jorden; alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk,“ sigende „med høj Røst: frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Rikder.

Skulde denne Engel besøge New-York, Boston, Philadelphia eller hele Verden og kalde Menneskene tilsammen og prædike for dem? Nej, ingenlunde. Herren oprejste en Profet, og sendte sin Engel, hvilken overleverede Evangeliet til ham. Profeten Joseph organiserede Kirken; og Alt, hvad han har forudsagt i denne Samling af Aabenbaringer, (Ærdommens og Pagtens Bog), er blevet opfyldt efter som Tiden have tilladt; og hvad som endnu ikke er opfyldt, vil i rette Tid komme til at gaa i bogstavelig Opfyldelse.

Brodre og Søstre! Det er vor Pligt at være sanddrue og trofaste for Herren, og under alle Omstændigheder erindre

at opsende vore Bønner for Afaderens Trone. Lad os være vise og forstandige, og tilfredse med den Almægtiges Handlemaade. Om vi vil opfylde vore Pligter mod hverandre, mod vort Land og mod Kristi Kirke, vil vi blive retfærdiggjorte, naar vi forlade denne Sjære og gaa ind i en anden Verden — Aanderne's Hjem.

Det er ikke første Gang, at Verden har søgt at hindre Opfyldelsen af Profetier og Aabenbaringer. Foderne og andre Nationer forfulgte og tilsidst ihjelslog Jesus Kristus og alle Apostlene — med Undtagelse af Johannes. Da Discipleerne spurgte Jesus, om han paa den Tid vilde oprette Israels Rige, svarede han, at „det tilkommer ikke Eder, at vide Tid og Stund, hvilke Faderen har forbeholdt sin egen Magt,“ Han sagde ikke at Riget vilde blive oprettet paa den Tid, men lærte Discipleerne at bede: „Vor Fader, du som er i Himmelen! Helliget worde dit Navn; komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ Det er en lang Tid siden han lærte sine Tjenere at bede denne Bøn, og Herren har udvalgt et Folk, som nu er i Færd med at udføre et Forberedelses-Arbejde for Rigets Oprettelse. Dette, mine Brodre og Søstre, er vor Opgave.

Jeg ønsker de Sidste-Dages Hellige at bede for mig. Jeg takker Gud, min himmelske Fader, fordi dette Folk har været villig til at understøtte mig i det Skridt, som vi i Dag have taget, hvilket jeg veed, paa en Maade har saaret Manges Hjertes. Præsident George D. Cannon har fremlagt for Eder vor Stilling. Herren har givet os Befaling angaaende forskellige Ting og vi have efterkommet hans Forordninger saa godt vi have formaaget; men naar vi ikke kan efterkomme dem, da ere vi ret-

færdiggjorte. Herren forlanger ikke Noget af os, som vi ikke ere i Stand til at udføre. Dette er Alt, hvad jeg ønsker at sige til de Hellige om denne Sag. Gaa og søg Herren i ydmyg Bøn, og bed ham om Lys og Sandhed, og vær forvisset om, at den Herre Zebaoth vil bønhøre Eder, og give Eder saadanne Velsignelser, som I maatte behøve. Denne Nation er i Herrens Haand, og han er bekendt med dens Skjæbne.

Som en Ældste i Israël, og en Apostel i Jesu Kristi Kirke vil jeg sige til de Sidste-Dages Hellige, at nogle af Guds forfærdeligste Straffedomme staa lige for Døren og vil blive udførte over de Ugudelige. Læg Mærke til Tidernes Tegn — Tegnene paa Menneskenes Søns Tilkommelse. De begynde allerede at vise sig baade i Himmelen og paa Jorden. Som er blevet paapeget af Apostlene i denne Konference, Kristus vil ikke komme før end Tegnene ere opfyldte. Jerusalemsk skal opbygges; Templet opføres; Judæ og Israëls Hus hjemsamles, og Hedningerne rejse sig til Krig mod Judæ og Jerusalemsk før Menneskenes Søns Komme. Disse Tildragelser ere blevne forudsagte af Profeterne; de maa opfyldes, og vi nærme os Opfyldelsen med raske Skridt.

Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige: Vær beroliget, benyt den Forstand, som Herren har skjænket Eder; iagttag Tidernes Tegn, og vær trofast til Eders Pagter med Herren. Naar I have gennemgaaet disse Vanskeligheder vil I forstaa mange Ting, som I ikke forstaa i Dag. Dette Værk er oprettet af Gud den Almægtige. Disse Israëls Ældster vare tagne fra deres forskjellige Haandteringer, og sendte ud i Verden for at prædike Evangeliet. De vare ikke lærde Mænd, men de

stolede paa den Helligaands Vejledning; de vare de Svage i denne Verden, hvem Gud udvalgte for at bestemme de Vise, „og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget.“ Vi ere her i den Hensigt, og Andre vil blive samlede hertil i samme Djemed. Zion vil blive opbygget; Zion vil blive forloft, og Guds Herlighed vil hvile over hende, thi Alt, hvad Profeten Esaias og andre Guds inspirerede Mænd have profeteret, vil blive opfyldt. Vi leve i den sidste Uddeling — i Tidernes Fyldes store Husholdning; de himmelske Hærskarer have deres Øjne henvendt paa de Sidste-Dages Hellige. Fortidens Patriarker og Profeter vaage hver vor Skjæbne med dyb Interesse og vore egne Profeter, der vare myrdede for Sandhedens Sag og saaledes beseglede Vidnesbyrdet med deres Blod, føre vor Sag for Naadens Trone. Lad os derfor blive trofaste og overlade Alt i Herrens Haand, thi vi kan være forvisse om, at Gud vil drage Omsorg for os, dersom vi kun vil opføre vore Pligter.

Maa Gud velsigne disse Apostler, Patriarker, Halvfjerds, Højpræster og Ældster, ja, alle Sidste-Dages Hellige, som have sluttet Pagt med Herren. I have en herlig Fremtid foran Eder. I have iagttaget Herrens Befalinger, saavidt som det have været Eder muligt og om I forblive trofaste, vil I ikke miste Eders Løn. Lad mig sige Eder at denne Nation og alle andre Nationer, tilligemed deres Præsidenter, Konger og Kejsere og Dommere, de Retfærdige og de Uretfærdige, maa gaa ind i Aandernes Verden og stilles for Guds Domstol. Alle maa afgive Regnskab for deres Gjerninger, udførte her i Livet. Derfor kan vi føle os trygge, saa længe vi opfylde vore Pligter, ligemeget hvilke Prøver og Gjenordigheder

vi maa gjennemgaa, Herren vil da være med os og lede Alt til det Bedste. Jeg beder min himmelske Fader at udgøde sin Aand over mig, hans ringe Tjener, saa at jeg i min høje Alder,

og de saa Dage jeg har tilbage at virke her i Forkrænkkelighedens Land, maa blive ledet ved hans Aands Inspiration. Amen.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Aalborg tog sin Begyndelse den 25de Oktober 1890.

Lørdag Aften Kl. 8.

Efter at Mødet paa sædvanlig Maade var bleven aabnet med Sang og Bøn og nogle Indledningsbemærkninger vare gjorte af Præsident C. M. Jensen, talte Eldsterne J. M. Keller, J. P. Olsen og S. S. Holm om Evangeliets Uforanderlighed, og sammenlignede de evige, saliggjørende Principer med Menneskenes Traditioner i vor Tid.

Søndag Form. Kl. 10.

Eldste S. S. Holm afgav Beretning om Tilstanden i Aalborg Grøn. Siden sidste Konference var seks Personer blevne tillagte Kirken ved Daab. Der fandtes i Grønen en Søndagsskole, en Unge Mænds Forening og en kvindelig Hjælpeforening; alle i meget god Forsatning. Regelmæssige Forsamlinger holdtes i et lejet Lokale, og Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse i Fremtiden vare temmelig lovende.

Eldste J. P. Olsen gav Rapport fra Hjørring Grøn. I Løbet af Sommeren var otte Personer indlemmede i Kirken. En kvindelig Hjælpeforening havde bleven organiseret, og dens Medlemmer udviste Nidkjærhed i deres Arbejde. Udsigterne for Fremtiden vare lovende, da Mange undersøgte Sandheden. Eldste J. M. Keller, der ogsaa havde virket i denne Grøn, afgav Beretning om sit Arbejde.

Eldste P. A. Nielsen gav Beretning fra Frederikshavns Grøn. Tilstanden i denne Grøn var god; de Hellige vare nidkjære i Opfyldelsen af deres Pligter. I Løbet af det sidste Halvaar var fire Personer tillagte Kirken ved Daab.

Præsident C. M. Jensen gav en samlet Rapport over Aalborg Konference, hvoraf fremgik, at den tæller 213 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Stadsfæstede Grøns-Forstandernes Beretninger; han havde besøgt de Hellige i de forskjellige Grøne og var saaledes personlig bekendt med Tilstanden i Konferencen. Udtalte sin Tilfredshed med de Helliges gode Gjerninger.

Præsident Edward H. Anderson sagde, at vi burde skatere den Kundskab som Herren har skjænket os paa hans Søns Evangelium, og leve i Overensstemmelse med det Lys som er tændt i vore Hjerter, saa at vi daglig kunde have Krav paa Guds Betsignelser.

Eldste J. P. Olsen omtalte sin Missionsvirksomhed førend han emigrerede til Zion. Ønskede fremdeles at virke for Evangeliets Udbredelse.

Eftermiddag Kl. 2.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; forøvrigt blev det foreslaaet og assisteret, at vi opholde i vor Tro og vore Bønner: C. M. Jensen som

Præsident for Aalborg Konference, S. S. Holm som Forstander for Aalborg Grøn, J. P. Olsen som Forstander for Hjørring Grøn med J. M. Keller som Medhjælper, og A. Hansen som Forstander for Frederikshavns Grøn med P. A. Nielsen som Medhjælper; alle Forslag vedtoges enstemmig.

Ældste P. A. Nielsen fremholdt mange Profetier angaaende Tidernes Fjendes store Husholdning, og beviste af Skrifterne, at Evangeliet skulde blive gjengivet og Kirken atter oprettet paa Jorden.

Ældste C. E. Thorstensen omtalte Tilværelsen af en personlig Gud, der havde uindstrænket Magt baade i Himmelen og paa Jorden; hans Kjærlighed til sine Børn, og særlig dem, som efterkomme hans Bud og vandre i Udydighed til hans Love.

11ten Kl. 7.

Ældste S. S. Holm paaviste Kristi Kirkes Organisation i Fortiden, dens Oplosning blandt Hedningerne og tilsidst fuldstændige Urdyddelse fra Jorden. Var Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vor Tid, og forklarede paa en letfattelig og tydelig Maade Evangeliets forste Principer, hvilke Enhver maa adlyde for at blive Borgere i Guds Rige.

Præsident C. H. Anderson sagde, at de samme Embedsmænd, Gaver, Kræfter og Velsignelser, som Historien bærer Vidnesbyrd om eksisterede i Kristi Kirke i Jesu og Apostlenes Dage karakteriserer ogsaa Kristi sande Kirke i Dag. Dette alene burde overbevise enhver fornuftig Mand og Kvinde om Sandheden af dette Værk.

Præsident C. M. Jensen omtalte Nodvendigheden af sand Omvendelse og Daab i Vand til Syndernes Forladelse.

Var Vidnesbyrd om Præstedømmets Gjengivelse til Profeten Joseph Smith.

Ældste C. E. Thorstensen sammenlignede Frugterne af Evangeliets Forkyndelse i vor Tid og Noah Dage. Han sagde, at det kunde maasse synes, at Guds Værk gjør ringe Fremgang om vi dømme fra de Beretninger som ere givne i denne Konference, dog har Ældsterne, kun i denne Del af Herrens Bingsgaard, udrettet mere i de sidste seks Maanedes end Noah udrettede i 120 Aar. Taleren vidnede om, at vor Dphøjelse og Herlighed i det Tilkomende var beroende paa os selv, og at Ingen kunde opnaa evig Frelse uden Udydighed til Guds Love. Derfor skulde Evangeliet prædiktes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; og hellig er den Mand og Kvinde, som adlyde og efterleve dets Principer.

Mandag 11ten Kl. 8.

Ældste J. M. Keller var Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Edward H. Anderson glædede sig ved at se, at saa Mange vare interesserede i Herrens Gjerning i disse Lande. Omtalte Evangeliets Virkning og forædlende Indflydelse, og sagde, for at kunde erholde vor himmelske Faders Behag og Velsignelser, maa vi opfylde vore Pligter, hvilke bestaa i at efterleve hans Bud og Befalinger. Gud er ligesaa villig til at velsigne sine Børn i vor Tid, som han var i foruds Dage. Han opmuntrede de Hellige til at betale deres Tiende og ikke tænke, som Mange tro, at de kunne indgaa og blive frelst i Guds Rige, uden selv at gjøre Noget for dets Opbyggelse, thi Alle, som havde denne Tro, vilde blive skuffede i deres Forventninger.

Ældste C. E. Thorstensen omtalte Bønnens Nødvendighed, og raadede de Hellige, at bede til Herren om Kraft til at efterleve hans hellige Bud og Love. Var taknemlig til Gud for den Hjælp af hans Na..d, som havde gjort sig gjældende i denne Konference, hvilket beviste, at Herren var tilfreds med vore Gjerninger.

B. A. Nielsen.
Skriver.

Konferencemøderne holdtes i Aarhus den 1ste og 2den November 1890. Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident Edward H. Anderson, C. E. Thorstensen fra Missionens Kontor, Konferencepræsident N. Frederiksen, samt Ældsterne F. P. Petersen, F. C. Mickelsen, B. F. Petersen, J. C. Berthelsen, N. Sørensen, A. S. Hyrup, P. Sørensen, C. H. Poulsen og C. Meher.

Lørdag Aften Kl. 8.

Efter at Sangkoret havde sunget Salmen: „Nu Zions Banner vajer“, aabnedes Mødet med Bøn af Ældste F. C. Mickelsen, hvorefter Koret sang: „Det lette Bud“.

Præsident N. Frederiksen bød de For samlede velkommen; takkede Søstrene for den smagfulde Dekoration af Lokalet, og foreslog P. Petersen som Konferencens Skriver.

Forstanderne for de forskjellige Grøne og de omrejsende Ældster, afgave Beretninger om Tilstanden i deres respektive Virkefærdse, hvilken i Almindelighed var god; de Hellige bestræbte sig for at efterleve deres hellige Religion efter bedste Evne; mange af vore Benner undersøgte Evangeliet, og Udsigterne for Fremtiden var temmelig lovende.

Koret sang: „Jorden med sit Blomsterflor“.

Ældsterne C. Meher og P. Sørensen vare glade for Privilegiet, at være Bubbærere af Sandhedens Principer til deres Medmennesker. Ønskede at virke for Værkets Udbredelse efter bedste Evne.

Ældste N. Mortensen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vor Tid, og opmuntrede Enhver at undersøge hvad de Sidste-Dages Hellige lære.

Koret sang: „Nu Zions Sol paany opgaar“.

Takfigelse af Præsident N. Frederiksen.

Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang: „Morgenrødens Straaler bryde“.

Bøn af Ældste F. P. Petersen.

Koret sang: „Fremad, Himlen er vort Maal“.

Ældste B. F. Petersen henvisste til Skrifterne angaaende Guds retfærdige Handlemaade med sine Børn i Fortiden; vidnede, at Tidernes Fjldes Hussholdning, hentydet til af de gamle Profeter og Apostler, var bleven paabegyndt af de Sidste-Dages Hellige.

Ældste C. E. Thorstensen talte belærende til de Hellige om Nødvendigheden af at efterleve deres hellige Religion.

Ældste N. Sørensen gjorde nogle Bemærkninger angaaende de Helliges Indsamling til Zion, og opmuntrede de Hellige til Fliid og Trofasthed.

Præsident Edward H. Anderson omtalte Præstedømmets løsende og bindende Magt, og jagde, at denne Magt og Myndighed, som de forrige Dages Apostle besad, var atter gjengivet til Jorden. Vi leve paa en Tid, da der hersker et stort Mørke blandt Menneskenes Børn, og den eneste Kilde hvorfra vi kunne erholde sand Kundskab om

Frelsningsplanen, er ved hømgh Bøn til Gud; han vil give et selvstændigt Vidnesbyrd til Enhver, som af Hjertets Oprigtighed søge ham. Taleren raadede Alle til at vandre retfærdig og sty Syn og Ugudelighed.

Koret sang: „Se et Land mere skjønt“.

Takfigelse af Ældste J. C. Berthelsen.

Efterm. Kl. 2.

Koret sang: „Israels Haab paany oplives“.

Bøn af Ældste C. Meyer.

Salmen: „Nærmere Gud til dig,“ blev affungen.

Præsident N. Frederiksen afgav en samlet Rapport over Konferencen, hvoraf fremgik, at denne tæller 341 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Foraar vare 40 Personer tillagte Kirken ved Daab. Han foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Ældste F. P. Petersen sagde, at Jesu Kristi Kirke er organiseret paa Jorden i vor Tid, og Evangeliet bliver forkyndt til Jordens Nationer af Mænd, der ere i Besiddelse af den samme apostoliske Myndighed, som Herrens Tjenere, der vare udsendte med det glade Budskab i Apostlenes Dage. Var Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission.

Koret sang: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes.“

Ældste J. C. Berthelsen beviste fra Bibelen Nødvendigheden af Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilke Principer er Grundvolden til ethvert Menneskes Salighed og Ophøjelse i Guds Rige. Tro alene vil ikke frelse Menneskene, thi Apostelen siger tydelig, at „ligesom Legemet er dødt uden Aand,

saaledes er og Troen død uden Gjerninger.“

Præsident N. Frederiksen omtalte Frasaldet, og dets Følger; vidnede om, at den Almægtige havde atter udvist sin Faderkjærlighed til sine Børn paa Jorden, deri, at han havde gjengivet Evangeliet og tilkjendegivet sin Vilje.

Koret sang: „Fra Himlens høje Svælv“.

Takfigelse af Ældste P. Sørensen.

Aften Kl. 7.

Koret sang: „O, min Fader, du som troner.“

Bøn af Ældste A. S. Stryrup, hvorefter Salmen „O, Herre, lad mig komme frem,“ blev affungen.

Ældste C. E. Thorstensen omtalte paa en tydelig og klar Maade Evangeliets første Principer, og paaviste Forskjellen mellem Kristi Lære og Menneskenes Lærdomme.

Missionspræsident Edward G. Anderson sagde, at sand Religion og sand Kundskab kommer fra Gud, hvorimod falsk Religion kommer fra den modsatte Kilde. Paaviste Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Herren. Omtalte Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse og vidnede om, at „Rigets Evangelium“ bliver forkyndt til alle Stammer, Tungemaal og Folk, og at Tiden er nær, da Guds Straffedomme vil ramme Nationerne. Opmuutrede de Hellige til at leve saaledes, at de i Fremtiden kunde se tilbage med Glæde paa deres henrundne Liv; thi alene gennem Lydighed og Efterlevelse af Guds Love, ville vi erholde vor himmelske Faders Betsignelser.

Præsident N. Frederiksen gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Koret sang: „Naar skal vi vel sees igjen“.

Takfælgelse af Præsident Frederiksen.

Mandag Formiddag holdtes et Præstedømsmøde, i hvilket mange gode Raad og

Bærdomme bleve givne til Brødvrene i Præstedømmet, og særlig til dem, som arbejde i Missionens Tjeneste.

P. Peteresen.
Sriver.

Den 1ste December 1890.

Haav Mod paa Livets Vandring!

Det er nødvendigt, at være inspireret med Mod i den rette Udførelse af vore Pligter, hvilken Sindsstemning ofte forøges eller formindskes ved de afvekslende Omstændigheder, som omgive os. Blandt de Omstændigheder som bidrage til at befæste vor Tapperhed for Sandhedens Sag, er Overbevisningen om, at vi have Sandheden paa vor Side; at vi ere viede til en retfærdig og hæderlig Sag. Lad os gjøre nogle faa Betragtninger: En Person, som er overbevist om, at han har Ret, er ikke skamfuld, thi Skam er altid seig, og en Fraværelse af denne bidrager til at moralsk Mod vokser. En Person, der er overbevist om, at hans Opgave er retfærdig, er aaben og fri ligeoverfor alle Mennesker, og nærer ingen Frygt for at blive opdaget i det, som han udfører; han er i Besiddelse af Tillid i sine Bestræbelser formedelst Overbevisningen at han er paa Pligtens Sti. Der er et gammelt og sandfærdigt Ordsprog, som kunde nævnes i Forbindelse med dette, nemlig at „en god Sag gjør Hjertet stærkt“, og dette har uden Tvivl opkommet fra den Overbevisning, at Gud vil vedligeholde Retfærdighed, og „er Gud for os, hvo kan da være imod os?“ Vi ere ligeledes ofte gjorde modige ved Tanken om, at det endog er ærligt at forfølge Maalet i en god Sag, og saaledes er det oprigtige, samvittighedsfulde Sind opholdt ved den dobbelte Forsikring nævnt af Apostelen Paulus: „Thi baade dersom vi leve, leve vi i Herren, og dersom vi dø, dø vi i Herren; derfor enten vi leve, eller vi dø, ere vi Herrens.“

Saaledes se vi, at den Person som føler at han har Ret, er frygtløs, og skammer sig ikke ved Sandheden, som han har anmanuet, medens den tvivlende Person, og den, som gjør hvad er uret, frygter for at blive seet, og skjuler sine Tanker og Gjeringer i Hemmelighed, og er bestandig bebyrdet med Frygt for Opdagelse, Bånære og Straf. Den Person, som har Sandhed paa sin Side, og er tillige overbevist derom, har opført en Befæstning for sit moralske Mod, som Fjenden aldrig kan nedbryde. Han har bygget sit Hus paa en Klippe, og naar „Bandsflomme komme, og Bindene blæse an paa dette Hus,“ vil det ikke falde, thi det er grundfæstet paa Klippen; medens den Person, som ikke er ganske sikker med Hensyn til Sandheden og Retfærdigheden af sin Sag, kan lignedes ved den Mand, som byggede sit Hus paa Sand; hvilket Hus ikke kan modstaa Regnflomme og Storm, men „naar Vejrene blæse og støde an paa samme Hus, vil det falde, og dets Fald vil blive stort“. Se omkring i hvilken Retning vi onste, og der er ikke Mangel paa Illustrationer i Hverdagslivet til at stadfæste Sandheden af

dette. En Hund stjæler et Ben, og er forstrækket ved den mindste Lyd, og vil løbe bort, medens den samme Hund vogter Huset om Natten, og kan ikke stræmmes ved Trudsler eller Fare. Drengene beskæftigede i deres Arbejde er ikke bange for deres Mesters Dje; men enhver Lyd forstrække dem naar de udføre Noget, som de veed er forkert. En døende Person, som har forsøgt at opfylde sine Pligter, frygter ikke for at møde sin Skaber, men En, hvis Samvittighed hvisser til ham, at han har levet i Ugudelighed, er i Pine og Frygt naar han opdager, at han befinder sig paa Dødslejet. David, bevidst om sin Sags Retfærdighed, udfordrede Goliath, som stolede paa sin legemlige Styrke, og slog ham ved Hjælp af Slynge og Sten. „De Ugudelige fly, og der er Ingen, som forfølger dem; men de Retfærdige ere trygge som en ung Løve.“

De Sidste-Dages Hellige behøve Mod, som kommer ved den sikre Overbevisning, at deres Sag er retfærdig, saaledes at de kan være i Stand til at modstaa Prøver, Fristelser og tilsyneladende uoverstigelige Hindringer, som ere og vil blive lagt i deres Vej paa Vandringen gjennem Livet. Naar vi ere utilfredse eller frygtfomme for at vedblive i Udførelsen af vore Pligter, eller tage en virksom Del mod Indførelse af Synd og Wildfarelse, lad os erindre, at vor Sag er retfærdig. Skulde dette Vidnesbyrd ikke være klart for os, da veed vi paa hvad Maade, det kan blive styrket: „Dersom Rogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.“ „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades. Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham oplades.“

Førend en Person kan blive nyttig, som det er bestemt at ethvert Medlem af Kirken skulde blive, maa dette Vidnesbyrd brænde som en Ild i hans Hjærte, eller vil han være feig og i en vedblivende Mistro med Hensyn til sin egen Fremgang og Lykke, og saaledes ikke være i Stand til at gjøre ret til den Sag, han repræsenterer, og i hvilken han er beskæftiget; men om vi ere i Besiddelse af dette Vidnesbyrd er der Intet, som kan afholde os fra at være modige lige over for al Opposition, indtil Gud skal anerkjende og antage vort Arbejde med den behagelige Velkomsthilsen: „Vel, du gode og tro Tjener! du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gaa ind til din Herres Glæde.“

Afslutning og Beskikkelse.

Waldsterne D. N. Stohl og L. V. Nelson løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes at arbejde i Stockholms Konference.

Edward H. Anderson,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident C. D. Fjeldsted skriver fra Logan, Utah, den 27de Oktober: „Det er mig en sand Fornøjelse at kunne meddele Dem, at vi havde en behagelig

Rejse fra New-York til Utah. Jeg haaber, at De har haft en behagelig Rundrejse i Missionen, og at De efter Deres Besøg til de forskjellige Konferencer, føler opmuntret ved Udsigterne for Herrens Værks Fremme i Skandinavien. Jeg ønsker Dem Glæde i Deres høje og ansvarfulde Kald, og tør haabe, at mange Sjæle i de nordiske Lande vil endnu annamme Sandheden og forene sig med Guds Folk i disse Dale. Vi have for Nærværende en politisk Bevægelse i Anledning af det forestaaende Valg af Utahs Repræsentant til Kongressen. John T. Caine er vor Kandidat og C. C. Goodwin er de saakaldte „Liberale“s Valg. Mit Helbred er godt, og jeg er glad og tilfreds for atter at være forenet med mine Kjære i Hjemmets hyggelige Arne. Bring min bedste Hilsen til Hellige og Bønner.

Ældste James H. Anderson siger i et Brev dateret London, den 14de November: „Naar jeg læste Deres Beretning om Daab og Forsamlinger, følte jeg taknemlig til Herren, at der er et Folk Nogensteds, som er villig til at adlyde Evangeliets glade Budskab. Vor Erfaring i denne Konference er andet end opmuntrende; der er meget Faa, som vil lytte til og antage vore Lærdomme. Undertiden er der kun fra to til ti Personer, som bivaane vore Forsamlinger, dog er der Mange, som erkjende, at vor Religion er den sande, men hermed lade de det bero, da de synes at være bange for Navnet „Mormon“, og ønske ikke at forlade deres behagelige Omgivelser. Vi møde ogsaa betydelig Opposition, men derfor blive vi ikke mismodige, thi vi veed, at vort Vidnesbyrd er en advarende Røst fra Gud, og at Ansvaret hviler ved Menneskene selv, hvadenten de vil annamme eller forkaste det. Forhøvelsen af Livets Ord paa offentlige Gader og Stræder er ophørt for i Aar, paa Grund af den kolde Aarstid, og vi holde nu regelmæssige Forsamlinger i tre lejede Lokaler i denne Stad. Vor Virksomhed for Nærværende bestaar navnlig i private Samtaler og Uddeling af Smaaafskrifter. Sidste Søndag havde vi Lejlighed til at dobe fem Personer. Jeg er i Besiddelse af et godt Helbred, og føler velsignet i mit Arbejde.“

Ældste A. T. Wright skriver fra Udland, New Zealand, den 3die Oktober: „Et lille Selskab af europæiske Hellige og fem Missionærer ere nu i Færd med at forlade dette Land for at rejse til vort elskede Bjerghjem. En Følelse af Tilfredshed gjør sig gjældende blandt Missionærerne ved Tanken, at vi, efter en Fraværelse af tre Aar, skal nyde den Glæde, at igjen forenes med de Hellige i Zion. Missionen er i en god og trivlig Forfatning. Vi have erholdt opmuntrende Bemærkninger i de lokale Blade; den indfødte Minister i sin Rapport til Parlamentet giver os Ros for at være de eneste, som har gjort nogen videre Fremgang i dette Land, og siger, at de Sidste-Dages Hellige ere de mest maadeholdne og flittige Maurere i New Zealand. Omtrent 500 Personer ere blevne tillagte Kirken ved Daab i Løbet af det sidste Aar; det totale Medlemsantal er nu 3000. Vore Ældster møde ingen Modstand, undtagen den, som almindeligvis foraarsages af de saakaldte kristelige Missionærer, og denne Opposition dor ogsaa gradvis bort. Udsigterne ere: at et stort Arbejde vil blive udført blandt Indbyggerne paa Øerne i Havet.“

Ældste J. Jensen, dette Aars fjerde Emigrantelskabs Leder, skrev fra Salt Lake City den 10de Oktober: „Selskabet, som forlod Kjøbenhavn den 13de September, ankom hertil i Dag, taknemlige til Herren for hans Beskyttelse paa vor lange Rejse.“

Ældste Edw. Berg skriver i et Brev dateret Hamar, Norge, den 13de November: „Jeg er taknemlig til min himmelske Fader for at være bestaaet med at fremme hans ædle Sag i disse Lande. Jeg vandrer bethdelig omkring, da jeg har en vidstrakt Arbejdsmark, og Gud velsigner mig i mine Bestræbelser. For nogle Dage siden havde jeg Lejlighed til at indlemme en Person i Kirken.“

Præsident T. A. Halgrén skriver fra Malmö den 21de November: „Paa de fleste Steder ere vore Forsamlinger ikke talrig besøgte; desuagtet indjende Missionærerne opmuntrende Beretninger fra Grénene. I Blekinge udvise Folket større Interesse for Evangeliet end paa noget andet Sted i denne Konferenc. Ældsterne virke med Flid og Nidjærhed og Udsigterne for Fremtiden ere temmelig lovende.“

Præsident N. Frederiksen skriver fra Aarhus den 20de November: „Jeg har nylig besøgt Randers og Horsens Gréne; de Hellige ere trofaste og Missionærerne nidjære i Udførelsen af deres Pligter. For mit eget Bedkommende ønsker jeg at gjøre Alt, hvad jeg kan for dette Værks Fremme, og haaber, at mit Arbejde ikke skal være uden Nytte.“

Harmonien mellem Jorden og dens Beboere.

(Af G. Hartwig.)

Solen, Planeterne, ja selv vor Draabant Maanen ere for langt borte fra os, til at vi kunne tilegne os en nøje Kundskab om deres Bestaaen; men Jorden, vor Moder og vor Arvelod, ligger aaben for vore Blikke. Vi gjennebaandre alle dens Zoner, maale Dybden af dens Baa, gjennebaandre dens øverste Lag og undersøge de forstenede Levninger af forsvundne Plante- og Dyreslægter som den gemmer i sit Skjød som i en uhyre Fortids-Kirkegaard. Vi studere dens Aarbøger i Fortidshavens Aflejringer, i Virkningerne af den underjordiske Ild, i de vulkaniske Udbrud og i Hævningerne og Sænkningerne paa dens Overflade — og jaaledes ere mange Hemmeligheder i dens Historie blevne afløede for os, og Videnskabens Dje er blevet sat i Stand til at skue tilbage til den Tid, der gif forud for den nuværende Fordeling af Fastland og Hav.

Vi vide jaaledes, at Jorden en Gang som en ildfyldende Masse har omkredset Solen, inden dens Overflade ved Afkjølingen stivnede til en fast Skorpe, og at fra Urtiden — da de første Baa efter vedholdende Regnfyld samlede sig paa Klodens Overflade og dannede de første Have — Vandet og Ilden, de neptuniste og vulkaniske Kræfter, have ligget i en evig Kamp. Den underjordiske Ild har altid søgt at sprænge den faste Jordskorpe, der omsluttede den; den har snart frembragt Hævninger, og snart Sænkninger og ladet Bjergkjæder stige op af Havets Skjød og til Gjengjæld ladet Oceanets Bølger rulle ind over forhenværende Lande.

Men Vandet har ogsaa bestandig stræbt efter at ødelægge de af Ilden optaarne Klippeblokke ved at dele dem i mindre og mindre Stykker og rive dem med til lavere liggende Egne.

Har denne maaſte Millioner Aar gamle Kamp imellem Fld og Vand kun virket blindt og tilfældig, eller har den tjent den højeste Lovgiver og Ordner ſom Mid- del til at gjøre Jorden til et beſtandig fuldkomnere Opholdsſted for et mere og mere udviklet Liv?

Jordforprens Historie giver os de mangfoldigſte og meſt overthydende Be- viſer paa, at det Sidſte er Tilfældet. Gjennem alle Omvæltninger kunne vi følge en planmæssig Fremadſtriden, overalt ſe vi Skaberens paa en Tid, da der endnu ikke var eller kunde være noget organiſt Liv paa Jorden, træffe Anſtalter til, at den ſenere kunde komme til at nære det.

Paa haarde, uigjennemtrængelige Klippeblokke voſte kun lavere Planter ſom Lavarter og Mosſer, hvorimod alle højere Planter udtræve en løſere Jordbund for at hente Næring gjennem deres dybere indtrængende Rødder.

Betragte vi nu Jordens Overflade, finde vi, hvor meget de højt over Hav- fladen knejsende Bjerge have bidraget til Dannelsen af større Strækninger af ſaadan Grund. I deres højere Regio- ner har Atmosfærens Indſlydſe den ſtørſte forvittrende Magt og Regn- ſtrømmene den ſtørſte boriſtlydende Kraft. Saaledes blottes der beſtandig nye Overflader for Vejrligets forvittrende Paavirkning, og de opløſte Brudſtykker af Klippen føres af Regnen ned i Dybet. Herved dannedes der om Bjergenes Fod de førſte Alluvialsletter, paa hvilke der kunde tribes et bethdeligere Plante- liv.

I Begyndelſen, da den faſte Jord- ſkorpe endnu forholdsvis var meget tynd, hævede de af dens Spalter frem- trængende ildſlydende Maſſer ſig kun til en ringe Højde; men eſterhaanden ſom Jordforpen under den gradvis fremſkribende Afkjøling tiltog i Tykkelſe,

udfordredes der en større og større Kraft til at ſprænge den, og i ſamme For- hold hævede Bjærgene ſig nu til en be- tydſeligere Højde.

Geologien lærer os ſaaledes, at Alperne ere de yngſte Højderygge i Europa, og at Andeshjærgene og Himalaya, der have de mægtigſte Bjærgtoſoſer at opviſe, endnu ſlumrede i Jordens Skjød, da Montblanc allerede ragede højt op i det kolde Himmelrum med ſin hvide Top.

I Tidernes Løb opſtod der større og større Alluvialsletter, og af det Dynd, ſom Floberne føre med, dannede Rhin- nen, Nilen, Ganges, Miſſiſſippi og Amazonſtrømmen hine mægtige Del- taer, ſom dels have været ældgamle Sæder for Kulturen, dels endnu bramme i Urſtovens Dypighed og love uſodte Millioner den rigeſte Afgrøde.

Bed Jordoverfladens Ujævnheder, de høje Bjærgrygge og dybe Dale, for- oges den ſtore Mangfoldighed af Kli- maer, hvorved der fremkommer Be- tingelſer for en tilſvarende Mangfol- dighed af Plante- og Dyreformer.

At der i de forſkjellige Perioder af Jordens Historie førſt dukkede ſlade Der op af Vandets Skjød, derpaa bølgeformigt Land og dernæſt højere og højere op- taarnee Bjærgmaſſer, tyder Altsammen hen paa, at der i Tidernes Løb maa have frembudt ſig en beſtandig ſmulkere og mangfoldigere Udvikling af det orga- niſte Liv, og at Jordforprens frem- ſkribende Dannelſe beſtandig maa have gaaet Haand i Haand med denne Ud- vikling af Plante- og Dyrelivet.

Ogſaa Fordelingen af Land og Hav er af den ſtørſte Bigtighed for det organiſte Liv. Thi derſom Oceanet var bethdelig mindre, eller det meſte Land koncentrerede ſig i den tropiſke Zone, da vilde de meteorologiſke Phænomener og navnlig Nedſlagene, af

hvilke Tilværelsen af de nu bestaaende Dyr- og Planteformer er afhængig, blive underkastede saa store Forandringer, at det er meget tvivlsomt, hvorvidt Mennekeslægten da kunde vedblive at bestaa. Men vist er det, at den under saadanne Forhold aldrig vilde have hævet sig til sit nuværende Kulturtrin, og vor fremstridende Dannelses Afhængighed af Jordoverfladens nuværende Tilstand leder os altsaa nødvendigvis til den Slutning, at begge ere det harmoniske Bærf af den samme aluægtige Skaber, og at en guddommelig og uforanderlig Plan fra Ewigheid af har raadet over alle Omstiftelserne paa vor Klobe.

At Livet paa Jordens Overflade har udviklet sig Trin for Trin bekræftes fuldkomment ved Betragtningen af de Forsteninger, som findes opbevarede i de forskjellige Jordlag. I de ældste Aflejringer, i hvilke det er, som om Livets første Morgenrøde aabenbarer sig for os, finde vi kun Levninger af lavere Planter og lavere Dyr, jaasom af Alger, Lavarter osv., og af Koraller Søpindsvin, Muslinger, Krebsdyr o. desl.

Først senere træffer man paa Hvirveldyr og da først paa Fiske. Dernæst kommer der Spor af de Krybdyr, som en Tidlang beherskede Havet og dets Bredder, og først i de yngre Dannelser begynder Fuglenes og Pattedyrernes Rige for endelig at naa sin Krone i Menneket.

I denne uhyre Tidsperiode er der vel forgaaet utallige Slægter, men i deres Sted er der bestandig traadt mere udannede Former; vi se uophørlige Forandringer, en evig Hendsen, men ogsaa en evig Opblomstring og Fremspiring. Enhver Plante- og Dyreklasser holder sig fejrrig igennem alle Yderverdenens Omstiftelser og optræder efter

Omstændighederne i bestandig nye henfigtsmæssige Former. Hvor herlig og fuldkommen maa Skabelsesplanen ikke have været anlagt fra Begyndelsen, for at den uorganiske Natur, som stadig er Forandringer underkastet, kan vedblive at være i Harmoni med den organiske Verden, som bestandig udvikler sig meer og meer!

Til Trods for alle de store Kampe mellem Jid og Vand vilde det højere Dyreliv dog ikke have kunnet udfolde sig, dersom ikke Plantelivet først havde renset Atmosfæren for de giftige Luftarter, som i Urtiden vare blandede i den i uhyre Mængde.

Dette store Forberedelsesstadium har efterladt os sine nægtigste Spor i Stenfulsklejerne. I den primaire Periode, under hvilken deres oprindelige Dannelses fandt Sted, bestod hele den faste Del af Jordoverfladen, der forøvrigt den Gang indtog et langt ringere Rum end nu, kun af flade, sumpede Der, der blot gjenuekrydsedes af middelstore Højderhygge. Paa Grund af den store Udstrækning af Havet, der mildner alle Yderligheder i Temperaturforandringerne, herskede der et varmt og fugtigt Klima helt op imod Nord, hvilket blandt Andet kan sees af de Kullag, der findes paa Bjørnesøen, hvor der nu knapt tribes den sparsomste og tarveligste Vegetation.

I hin Tid var alle Betingelser forhaanden for en hyppig Plantevækst, imedens den med Kulshyre og Kulbrinte opfyldte Luft endnu udelukkede Muligheden af højere Hvirveldyrs Tilværelse.

Hurtig voksende saftige Planter, kæmpemæssige Repræsentanter for de nuværende Ulvesodder, Padderokker, Bregner og lignende Sporeplanter, sandt derfor paa hine lave Landstrækninger den for dem mest passende Jordbund og hævede sig til en betydelig Højde

under Paavirkningen af Solen, som endnu ikke den Gang vækkede nogen Fugl til jublende Sang eller noget Pattedyr til Nydelsen af den klare Dag.

I gjennem en Række af Kartusinder dannede Affaldet af disse uhyre frodigvoksende Sumpstove Mosedrag af en mægtig Tykkelse; disse bleve senere ved Kystelser af Jordforpen overjvømmede og begravede under Sand og Dynd, og saa hyppig ere disse Forandringer foregaaede, at der gives Stenkulsgrubber, i hvilke Lag af det fossile Brændselmateriale afvæske hundrede Gange med andre Lag. Betænk vi nu, for blot at anføre et Eksempel, at Kullaget i de store Kulgruber i Syd Wales i Gjennemsnit har en Mægtighed af 92 Fod, og at det har en Udstrækning, der anslaaes til 41 geogr. Kvadratmile, da svarer dette til en Kulmasse af 720,000 Millioner Centner, imedens Indholdet af de umaadelig store Kullag i de Forenede Stater efter et ingenlunde overdrevet Skjon anslaaes til fire Billioner Tdr.; naar vi fremdeles betænk at der forekommer store Stenkulsejer i mange andre Lande, og at der vistnok ligger mange, som slet ikke kjendes, i Jordens Skjød under Havbunden, saa kunne vi gjøre os et Begreb om, hvor meget hin Fortidsvegetation bidrog til Luftens Renselse ved lidt efter lidt at befri den for en uhyre Mængde Kulforbindelser og fortætte dem til en fast Masse.

Skjøndt de Plantelevninger, af hvilke Stenkullet er dannet, som oftest under et umaadeligt Tryk af ovenover hvilende Jord eller Stenlag have gennemgaaet en saadan Omdannelse, at der knapt er levet noget Spor af Planternes oprindelige Bygning, frembyde dog de Arter, som kunne stjernes fra Massen, Karakteren af Sumpplanter og vise, at de maa have groet paa overjvømmede

eller ialfald meget fugtige Steder, omtrent som dem, hvor Torvedannelsen nu finder Sted.

Kullagenes Bearbejdelse lettes meget ved Stenkullets Ordning i sædvanligvis ikke altfor tykke Lag; ja, de hyppige Afbrydelser og Forskydninger af Lagene ere endog saa af Nytte, da de indskrænke Brand, Overjvømmelse og andre skadelige Indvirkninger til et lille Rum.

Der er heller ingen Tvivl om, at da Stenkulperiodens Stove med deres ensformige Vegetation bedækkede de flade Der i Havet, var allerede Menneskets tilkommende Rolle i det hele Verdensdrama bestemt.

Dog ikke af Stenkullene alene, og saa af de øvrige i Jordforpen bevarerede Skatte erkjende vi, at Klodens Bestaafenhed staar i den nøjeste Sammenhæng med Menneskets Fornødenheder. Da Jordforpen er sammensat af en stor Mangfoldighed af Jordarter og Metaller, indeholder den et udtømmeligt Forraad af alle de Stoffer, som udfordres for at opnaa en højere Grad af Civilisation. Saaledes er Jern, Kobber, Bly, Sølv, Tin, Marmor, Gips, Svovl, Stensalt og mange andre Mineralier og Metaller nedlagte i underjordiske Gange og Revner eller i Miner og Gruber. Det kommer ligeledes Mennesket tilgode, at der af forvitrede Klipper opstaar en Blanding af Jord og Alkalier, af Mergel, Leer, Sand, Kridt osv., som ere af overordentlig Bigtighed for Agerdyrkningen.

Tænk vi os, at Mennesket ikke var til, hvad vilde da alle de i Jordens Skjød opdyngede Statte nytte? Svortil da hine Stenkulslag, hine Jernertslejer, hine Stensaltlag, hine Svovlaslejringer, hine Sundhedsbrønde og varme Kilder? Uden Mennesket vilde de have været hensigtsløse, hvorimod de nu frembyde os vidunderlige Kilder til

Jorngelse eller nødvendige Redstaber for Kulturen, ja tildeels endog saa nødvendige, at vi uden dem havde været nedsmukne i et evigt Barbari og aldrig kunde have opfyldt vor Bestemmelse som Mennesker. Saaledes finde vi i vor Klodes og dens Beboeres Liv Beviser paa en storartet Enhed i Plan, som omfatter uberegnelige Tidsaffinit med hele deres stigende Udvikling.

At Jorden i sin aarlige Bevægelse om Solen ikke altid vender Ekvator mod denne, men i skraa Retning tilbage lægger sin Bane igjennem Dyrskedsens Tegne, hvorved de afvekslende Aarstider opstaa, er ligeledes af en saa uhyre Betydning for det organiske Liv, at vi ogjaa se Guds Finger i denne velgjørende Ordning.

Tænk vi os, at Ekvator stadig var bleven udjat for de lodrette Solstraaler, da maatte vor tempererede Zone altid have nøjedes med korte Marts- eller Septemberdage, og begge Poler havde da hvilet i en evig Nat. Da vilde Landene under de højere Bredegrader have været bedækkede med evig Is og fuldstændig ubeboelige, og de talrige Planter, der kræve Sommervarme for at sætte moden Frugt, vilde da have været banlyste fra vore Egne. Under saadanne Omstændigheder vilde Mennesket have været henvist til et smalt, glødende hedt Jordstrøg, hvis snevre Grændse vilde have nødsaget det til at føre en langt mere dyrisk Tilværelse.

Men hvor herligt er det ikke i Virkeligheden! Hvorledes udbredes ikke ved Solens Vandring fra den ene Vendereds til den anden dens velgjørende Varme langt hen over Jorden; hvor smukt afsløses ikke derved i Aarets Løb Foraaret med dets Blomster af Sommeren med dens rige Høst, Efteraaret med dets Fylde af Frugter, og Vinteren med det hyggelige Arnested, og paa hvor mange Maader beriges ikke derved det meneskelige Liv.

Den Omstændighed, at ethvert Land frembringer sine særegne Produkter, virker næsten ligesaa velgjørende som Aarstiderne paa Menneskellægtens Udvikling. Dersom vi fandt Alt, hvad Mennesket behøver for at nyde en civiliseret Tilværelse, forenet paa et snevert Rum, vilde vi stedse være blevne staaende paa samme Trin som de Wilde, hvis indskrænkede Fornodenheder tilfredsstilles af den tilstodende Skov eller det nærliggende Hav.

Men med vis Sparksomhed har Skaberens givet det ene Land en rig Kornafgrode og det andet mineralske Statte; her har han ladet Kaffe træet og hist Thebusken vokse; Norden har han skjænket de kæmpemæssige Hvaler og de kostbare Peltzdyr, Syden Krydderierne og den duftende Vin, for at alle Nationer paa Jorden maatte blive sammenknyttede ved Handelens Baand, og for at Menneskets Aandssevner ikke skulde slunre ind i Uvirksomhed, men af Nødvendighed og Lyst til at erhverve blive ansporede til et raaskost Liv.

— Glem ikke en Ven i dit Sind, og slaa ham ikke af Hu, naar du er rig.

— De Retfærdiges Sjæle er i Guds Haand, og Pine skal ikke røre dem.

— Den, som bagtaler sin Næste i Løndom, den vil jeg udslette; den, som ser højt med Vinene og haver et stolt Hjerte, den kan jeg ikke fordrage.

Frejddigt Mod.

(Af Aug. J. Hansen.)

Frejddigt Mod er godt at have,
Trygt vi da os kan forlade
Paa vor Gud og Skaber god.
Lad saa hele Verden fraade,
Herren lever, han vil raade,
Tag det Alt med frejddigt Mod.

Frejddigt Mod er godt at have,
Og især i Provøns Dage,
Som nu ligger for vor Fod.
Lad dem komme, lad dem true,
Herrens Værk de kan ej fue,
Tag det Alt med frejddigt Mod.

Frejddigt Mod er godt at have,
Thi vi véd hvad er i Lave —
Verden tørster efter Blod.
Ej vi frygte Babels Domme,
Smiler kun ad deres Komme,
Tag det Alt med frejddigt Mod.

Frejddigt Mod er godt at have,
Og naar endt er Trængsels Dage,
Godt det var, om fast vi stod.
Da er Alting Fryd og Gammen,
Derfor lad os Allesammen
Tage Alt med frejddigt Mod!

Utah Nyheder.

Sukkerfabrik i Utah. Det er besluttet at etablere en Sukkerfabrik i Utah. Fabrikken skal anlægges i den nordlige Del af Utahdalen, og er antaget at ville koste 400,000 Dollars. Den vil blive større end nogen af de tre Sukkerfabrikker, som nu findes i de Forenede Stater, og vil daglig kunne levere 350 Tons eller 700,000 Pund. Hovedbygningen agtes opført af Tegl, og vil blive 168 Fod lang, 80 Fod bred og tre Etager høj.

John C. Caine, der i de Forenede Staters Kongres har repræsenteret Folket i Utah for flere Aar, blev ved Valget den 4de November gjenvalgt til dette Embede med en Majoritet af omtrent 5500 Stemmer mod C. C. Goodwin, de saakaldte „Liberale“'s Kandidat.

Indhold.

Præsident Woodruff's Tale	65	Uddrag af Korrespondance	73
Konferencemøder	68	Harmonien mellem Jorden og dens	
Red. Anm.:		Beboere	75
Hav Mod paa Livets Vandring.	72	Frejddigt Mod (Poesi)	80
Ufløsning og Beskikkelse	73	Utah Nyheder	80

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzønsagade 14, 1ste Sal.

Trykt hos H. E. Bording (B. Peterjen).